

Børne Blad

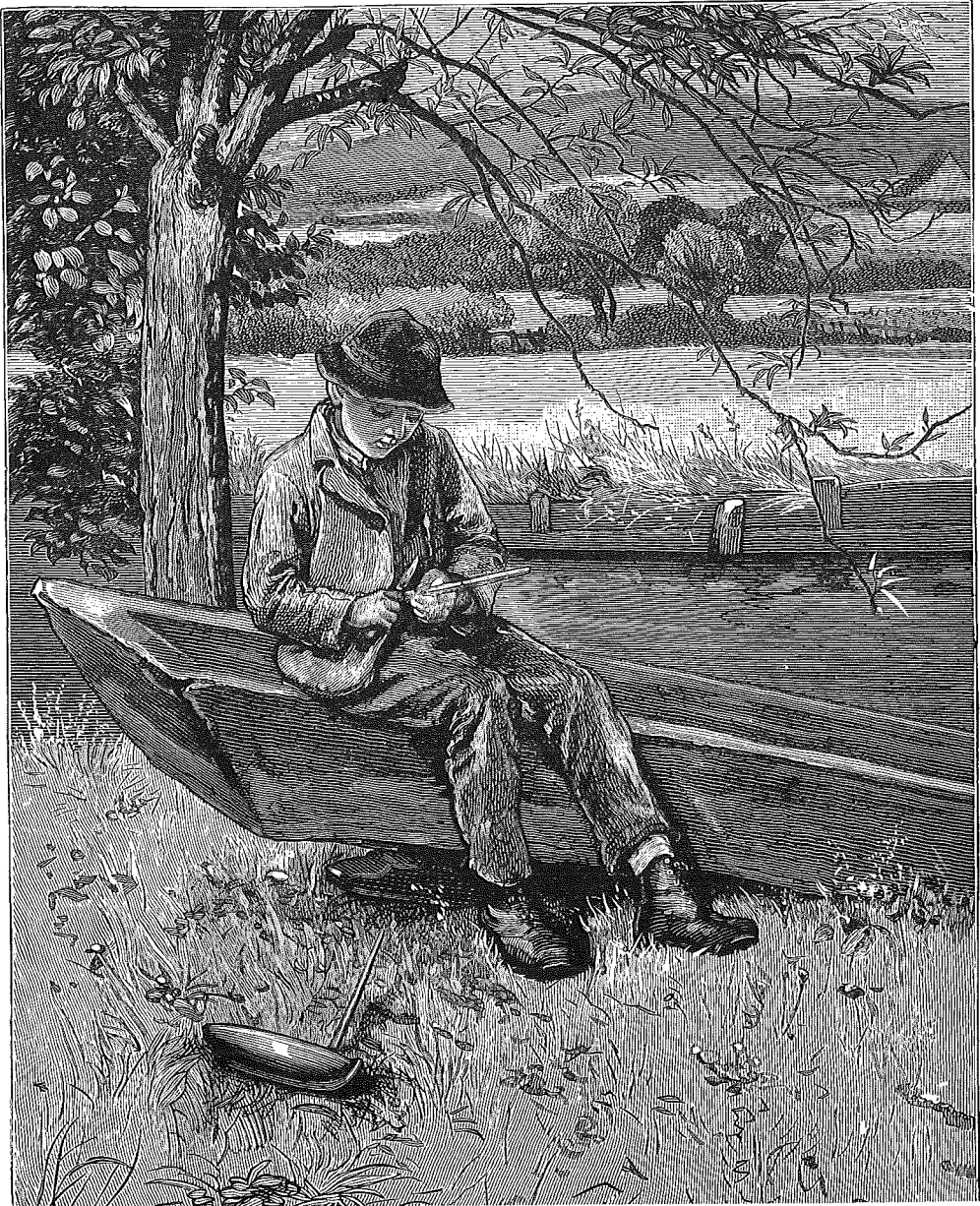

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 38.

21te september 1890.

16de aarg.

En sommerferietime. I.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. 3 paffer til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

En brav smeds underlige gjenvordigheder.

(Fortsættelse.)

4. Paany hen gennem gaderne.

ndelig var snedkeren ikke mere at se eller høre. Straks traadte han atter frem fra sin krog og rettede atter sit blik mod de oplyste vinduer, indenfor hvilke han antog at den unge mand befandt sig.

Da aabnedes døren til det ene hus, og en stikkelse traadte ud; i det udstømmende lysstjær kunde han ganske tydelig skjelne omridsene af personen. Det kunde ikke være nogen anden end William. Smeden skyndte sig afsted for saa snart som muligt at indhente den saa længe og med smerte eftersøgte, der rask fjernede sig i den modsatte retning. Sandsynligvis maatte ynglingen have opdaget sin forsølger og paaskyndede derfor sine skridt; men denne gang vilde Sparks ikke lade ham slippe fra sig og ilede alt, hvad han kunde, for at indhente ham.

I farten stødte han mod en gren fra et træ, saa at han mistede sin lue; dog han var saa ræd for at tabe den unge mand af syne, at han ikke gav sig tid til at lede efter den i mørket, men barhøvedet styrkede videre. Hans anstrengelser skulde imidlertid ogsaa denne gang være forgæves. Da han bøjede om næste gadehjørne var stikkelsen forsvunden.

Urykelig og mismodig begav den brave smed sig derpaa hjem og blev længe liggende og velte sig urolig og sønløs frem og tilbage paa sit leie. Han foresatte sig endnu

engang at tage den letfindige yngling alvorlig for sig og indtrængende foreskille ham de farer, som truede ham baade i aandelig og legemlig henseende. Efter derpaa at have bedet Gud at lægge ham de rette ord i munden og skjænke ham en alt overvindende hjærlighed, lykkedes det ham endelig at sovne ind.

5. Et stort indbrudstyveri.

Den næste morgen udbredte sig som en vind over hele byen rygten om, at den pennsylvaniske bank i løbet af natten var bestjaalen for femti tusend dollars i rede penge og banknoter. Bankbygningens døre og vinduer var saa stærke og saa godt beskyttede, at man havde anseet et indbrud for umuligt. Tyveriet var udført med stor behændighed. Jernstængerne foran det ene vindu kunde man se var gennemfilede, men saavel de døre, som tyven havde maattet igjennem, som det skab, der havde indeholdt den stjaalne kasse, var aabnede, uden at der var spor at se af nogen vold. Af alt var det tydeligt at forstaa, at en sagkyndig og erfaren haand havde udført tyveriet.

Straks indbruddet var meldt for politiet, lod dette hele bankbygningen og dens nærmeste omgivelser nøie undersøge. Man fandt intet andet end en lue, som laa paa gaden ikke langt fra det bestjaalne hus. Bankens chef udlovede en meget stor belønning til dem, som maatte kunne give oplysninger, der kunde medføre tyvens eller tyvenes opdagelse, og nu meldte snedker Harrison sig.

Han fortalte, at han hin aften havde besøgt en syg ven og var bleven siddende hos ham til efter midnat, og berettede saa, hvad der var hændt ham paa hjemmeien ikke langt fra bankbygningen. Man viste ham den fundne lue, og han erklærede straks, at den tilhørte hans nabo Sparks.

6. Under haard mistanke.

Under disse omstændigheder var det ikke mere end rimeligt, at den brave smed blev

arresteret som mistænkt for at have begaaet tyberiet. Det var et tungt og haardt slag for den hidtil saa lykkelige familie. Den stakkels kone og de tre børn omslynge de under taarer den elskede ægtefælle og fader og vilde ikke paa nogen maade stilles fra ham. Men han gik trøstlig tilmode affted, da han havde en god samvittighed for Gud og mennesker og var sikker paa, at hans uskyldighed klart vilde komme for dagen.

Det faldt vanskeligt for den dommer, som førte undersøgelsen, virkelig at tro, at den hidtil uberygtede mand skulde have gjort sig skyldig i en saa stor forbrydelse, og han lod politiet gjøre alt muligt for at udfinde, om man ikke kunde finde spor af den virkelige udøver af tyberiet; men al møie var og blev forgjæves; man var ikke istand til at opdage noget som helst, som kunde henlede mistanken paa nogen anden person. Sparks var hin nat bleven seet ganske alene i nærheden af bankbygningen; han var ogsaa den eneste, som man kunde tiltro evne til et saa behændigt udført indbrud. Ingensteds kom nogen af de stjaalne banknoter for dagen trods al den agtpaaagivenhed, som blev vist i saa henseende, og man blev derfor staaende ved den antagelse, at smeden var den skyldige og havde gjemt tybekosterne i et eller andet sikkert skjulested.

Han blev indkaldt til det ene forhør efter det andet, og dommerens spørgsmaal blev stadig mere og mere alvorlige og indtrængende. Men den anklagede holdt fast ved sin paastand, at han var uskyldig og ikke kjendte det mindste til tyberiet. Han forklarede, at han den omtalte aften var gaaet ud i den mest rebelige og velmente hensigt, men at han hverken kunde eller vilde opgive grunden dertil.

En omstændighed stødte til, som endnu en del forøgede mistanken mod Sparks. Hans kone havde i sin fortvivelse uden mandens vidende været hos dommeren og fortalt ham, hvad det egentlig var, som hin

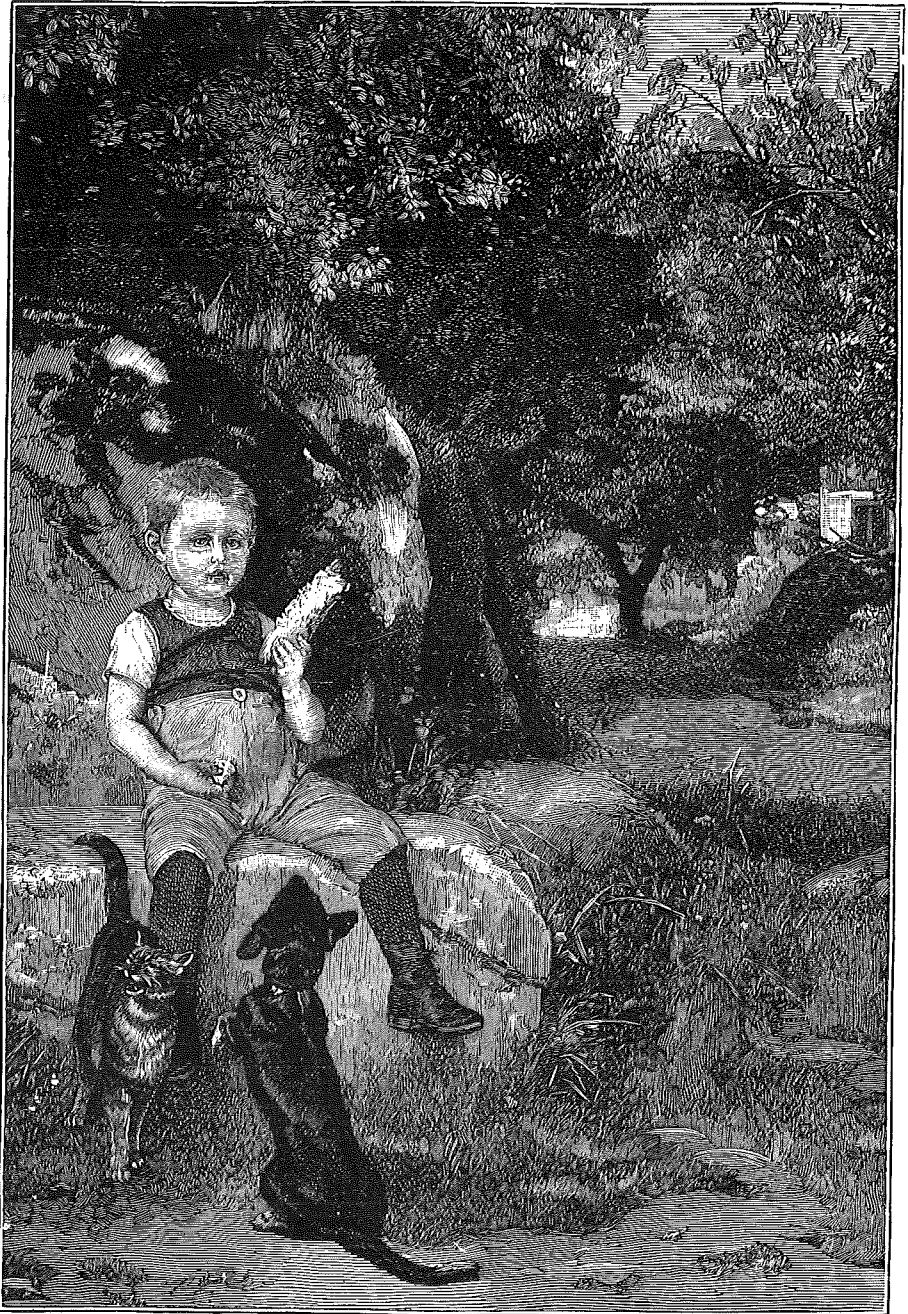
aften havde bragt hendes ægtefælle til at gaa ud. Dommeren havde da straks ladet hente svenden og taget ham under skarpt forhør; men William kunde fremsføre fuldt paalidelige vidner for, at han den hele nat havde befundet sig i et muntert selskab i en fjernliggende del af byen og ikke forladt samme et eneste øjeblik. Smeden maatte altsaa have taget fejl, naar han mente at have seet ham paa gaden. Følgen blev, at man betragtede konens opgivende blot som et mislykket forsøg paa at renvaske sin mand, hvis forbrydelse hun efter al sandsynlighed var vidende om. Den anklagedes stilling blev som følge heraf i ingen maade forbedret, men tvertimod forværret.

7. Dommen.

Endelig kom den dag, da dommen skulde affiges. Mod forventning fik den et gunstigt udfald, idet de edsvorne erklærede den brave smed, som de fleste af dem kjendte, og om hvis retskaffenhed saa mange vidner udtalte sig, for „ikke skyldig“.

Den anklagede blev selvfølgelig løsladt, og hans trofaste hustru og hans lykkelige børn kunde modtage ham med høi jubel og brændende glædestaarer.

Men de sørgelige følger af hin ulykkelige nat udeblev dog ikke. Der var mange folk i byen, der var alt andet end enige i den affagte dom. Forstanderne for den stjaalne bank udtalte, hvor de kom, at de ikke var i tvil om, at smeden var den skyldige, og at de blot havde maattet lade anklagen falde af mangel paa tilstrækkelige beviser. Misundere og fiender, især blandt smedens standsfæller, stemte i med lignende talemaader og udbredte dem med al mulig iver. Den onde mistroens sæd, som herved blev udstrøet, bar snart sin frugt. Naboer og venner traf sig efterhaanden tilbage fra Sparks og hans hus, og hans tidligere saa talrige kunder blev ogsaa færre og færre, saa den brave smedemester maatte affedige den ene svend

Fra sommerferterne. II.

From og god.

efter den anden, fordi han ikke kunde skaffe dem arbejde. Der blev stadig mere og mere tomt og stille paa det tidligere saa trable verksted, og tilslut maatte det ganske lukkes. Overalt saa Sparks blot ubenlige og mistroiske blikke; ialfald kunde han forstaa, at man helst undgik ham. Dertil kom, at hvad han i de gode tider havde sparet op, lidt efter lidt begyndte at fortæres, og nød og trang holdt sit indtog under den før saa lykkelige families tag. Tilslidst maatte de sælge alt overskødt af husgeraad og klæder, smykker og dækketøj m. m. for at skaffe sig det nødvendige til livsophold, og enden blev, at de blev siddende tilbage med tomme vægge, og at nøden blev rent uudholdelig.

(Fortsættes.)

Den tolvaarige negergut.

Paa en af de vestindiske øer boede en plantageeier, som havde mange slaver, som skulde dyrke hans sukkerplantninger. Beständig kjøbte han nye slaver af de slavehandlere, som kom med hele ladninger af slaver fra afrika.

Engang kjøbte han da en liden negergut, omtrent 12 aar gammel, som hed Ned. Da denne havde været et aars tid hos sin herre, fik han at høre, at der i nærheden boede en hvid lærer, som fik besøg af mange, og til hvem ogsaa de sorte turde gaa, og som sagde dem mange herlige og trøstefulde ting.

Ned fik da megen lyst til at gaa til ham, og den hvide lærer modtog ham gjerne, saa at det ikke blev ved denne gang. Ned gik oftere til den hvide lærer og hørte mange skjønne beretninger om den kjære frelser, hvis navn han her hørte for første gang. I særdeleshed gik det ham til hjertet, at Jesus var bleven forskæftet ogsaa for de sorte, og at alle sorte mennesker, hvor stygge de end er, bliver modtagne af Jesus, om de blot vil komme til ham. Han glædede

sig over, at Jesus vilde hørte alle, som beder til ham. Nat og dag tænkte han derpaa, og endelig begyndte ogsaa han at bede til denne frelser og følte sig lykkelig derved. Jesus blev ham bestandig kjærere, og han søgte saavidt muligt at indfinde sig ved de sammenkomster, som missionæren holdt for at forkynde Guds ord. En dag skulde han atter gaa til en saadan sammenkomst; men da han gik forbi sin herres hus, saa denne ham og raabte ganske vred: „Hvor skal du hen, Ned?“

Den stakkels gut blev bange og svarede bævende: „Jeg tænkte at gaa og høre missionæren, massa.“

„Saa! for at høre Missionæren? Om du gaar derhen en gang til, din lille krabat, saa skal du saa ridepisten at smage, saa du aldrig skal glemme det.“

Den lille Ned bad endnu ibrigere til Gud, at han vilde bryde hans herres hjerte og gjøre ham villig til at give ham tilladelse til at gaa til missionæren. Og se, Gud hørte hans bøn. Et par uger derefter kom nemlig hans herre til ham og spurgte ham meget venlig, hvad missionæren prædikede. Ned fortalte alt, hvad han kunde, og da han fortalte om Jesu kjærlighed ogsaa til de sorte, blev han selv helt greben deraf.

Hans herre blev alvorlig, og idet han gik, sagde han: „Naa, Ned, næste gang maa du atter gaa til missionæren.“

Det var ikke underligt, at den lille guts hjerte slog høit af glæde, da han hørte dette.

Da tiden til sammenkomsten kom, sprang Ned fuld af glæde til kapellet. Hans herre kom noget efter; thi ogsaa paa hans hjerte havde Guds aand begyndt at arbejde. Han tog imidlertid plads i et hjørne, hvor han dog kunde høre alt.

Missionæren talede den aften om Jesu spørgsmaal til Petrus: „Simon, Jonas søn, elsker du mig?“ (Joh. 21, 15—17.).

Blandt andet sagde han: „Er her ingen stakkels synder, som kan svare paa dette

spørgsmaal? Er her i det mindste ikke nogen stakkels negerslave, som elsker Jesus? Er her ingen, som kan sige med Petrus: Herre, du ved alle ting, du ved, at jeg elsker dig?"

Da kunde Ned ikke længere tie; han reiste sig, strakte begge sine hænder opad og raabte medens taarerne strømmede ned ad hans kinder: „Jo, jo, masså, jeg har Jesus kjær, jeg elsker ham, jeg elsker ham af hele mit hjerte!"

Hele forsamlingen blev bevæget. Og saa Neds herre havde hørt hans ord.

Da sammenkomsten var forbi, gik denne stille hjem. Hans hjerte var blevet grebet, og det varede ikke længe, førend ogsaa han elskede Jesus og uden frygt bekendte ham.

Siden saa man ofte Ned og hans herre at vandre sammen til kapellet, og de samtalede da ofte om den merkværdige aften og om det spørgsmaal:

„Elsker du mig?"

Min kjære læser, har du noget svar paa dette spørgsmaal? Elsker du Jesus, saa du kan sige: „Herre, du ved alle ting, du ved, at jeg elsker dig?"

Vor frelser siger: „Hvo mig elsker, skal elstes af min fader, og jeg skal elste ham og aabenbare mig for ham. Om nogen elsker mig, skal han holde mine ord, og min fader skal elste ham, og vi skulle komme til ham og tage bolig hos ham" (Joh. 14, 21. 23.).

(Kristelig børnetid.)

Vær lovet, du, som evig vaager!

Professor Luthardt i Leipzig fortæller i erindringer af sit liv følgende tildragelse:

I aaret 1848 besøgte jeg mine forældre i Nürnberg. Jeg delte soveværelse med min broder.

Engang vaagnede jeg om natten; jeg syntes at høre noget knirke ved siden af mig.

„Det kan vel ikke være mus", tænkte jeg. Jeg blev drevet af en uforklarlig angst, som drev mig ud af sengen. Jeg springer altsaa ud, og — i samme øjeblik falder med et stort brag et stykke af loftet ned paa min seng, lige paa min hovedpude. Det hele forløb hurtigere, end jeg her fortæller det.

Det var over midnat; som jeg stod saaledes, slog klokken i kirkeetaarnet just et.

Min broder, der havde sin seng ved den modsatte væg vaagner, ser mig staa ved hans seng og spørger, hvad der er paa færde.

„Der faldt et stykke af loftet ned", sagde jeg til ham.

„Saa?" svarede han, vendte sig om paa den anden side og sov videre.

Da jeg om morgenen traadte ind i dagligstuen, blev jeg modtagen af min mor, som imidlertid havde været oppe i soveværelset med rent linned til om søndagen, og da seet, hvad der havde tildraget sig.

„Barn, barn", udbrød hun bevæget, „hvor nær har du dog været døden!"

Ja det havde jeg ganske vist været. Loftstykket var tykt og af et stort omfang; det veiede sikkert over 100 pund og vilde saaledes utvilsomt have knust mit hoved. I tagrenden, som i længere tid havde manglet det nødvendige afløb, havde der samlet sig en del regnvand, der var sivet igjennem og havde opblødt og løsnet hint loftshjørne. Man havde imidlertid ikke bemærket det, før denne katastrofe fandt sted.

Men hvorledes gik det til, at den sagte knirken kunde vække et menneske, der sov saa fast? Hvorledes gik det til, at han, saa snart han var vaagnet, anede en fare og sprang ud, medens broderen, der laa ganske i nærheden, men udenfor al fare, sov rolig videre? Troen løser denne gaade, thi den kjender ham, om hvem vi synger:

Vær lovet, du, som evig vaager,
Mens verd'ner slumrer under dig.

Husker du paa at bede?

„**H**ar du husket paa at bede til Gud i den senere tid?“ er vel et spørgsmaal, som ofte maa gjentages til de smaa.

Djævelen er stadig ude med sine forførende kunster og gjør alt, hvad han kan, for at faa børnene til at lade være at bede.

Har det lykkes ham at hindre dig i bønnen, du lille barn?

Glem ikke, at det hjælper at bede til Gud.

Han, den almægtige i himmelen, kan hjælpe dig til at være god og snil. Og du maa vist tilstaa, at hertil trænger du ogsaa hjælp.

Og han kan hjælpe dig med dit arbejde, han kan hjælpe dig, naar du er syg, eller naar du er ræd. Men glem endelig ikke at søge hans hjælp.

Bed ogsaa til ham for far og mor, søster og bror og alle, som du er glad i. Guff paa, at Gud hører smaabørns bønner.

Gud kunde hjælpe.

En svensk dame ved navn Agnes Hedenström har i en række af aar virket blandt de mange skandinaviske sømænd, som hvert aar kommer til London; hun har gjort det til sin livsopgave at søge at bevare dem fra alle de farer, som truer den fremmede sømand i denne store by, og drage dem til Frelseren; og hendes virksomhed har været til stor velsignelse.

Fra denne kvindes liv fortælles følgende træk: Engang kom hun paa veien til dokkerne i samme jernbanevogn som nogle skandinaviske søfolk. Straks indlob hun sig i snak med dem, forhørte sig om tiderne, der just da var mislige, spurgte om hyrer osv. Den ene rystede paa hovedet og mente, at det vilde gaa ham idag, som det havde gaaet

hele ugen, han fik nok vende tilbage til sit logis med uforrettet sag.

Hadde han da aldrig bedet Gud om en god ansættelse, spurgte pludselig damen.

Sømændene saa paa hinanden, som om de troede, hun var forrædt, og trak paa skuldrene. Bede Gud om hyre! — nei, det var da altfor urimeligt.

„Jeg skal bede til Gud om det for dig,“ vedblev damen, „og vær sikker paa, at han skal give dig, hvad du beder om.“

Hu opsendte hun en kort bøn og tog saa det løfte af gutten, at han skulde komme til mødet om aftenen, hvis han fik hyre i dagens løb.

Neppe var sømanden kommen gennem porten til dokken, saa hører han styrmanden paa et fartoi, hvor han den foregaaende dag forgjæves havde henvendt sig, raade ned til ham: „Hør hid, gut! Vil du have hyre?“

Gutten blev staaende med aaben mund, indtil et nyt „hallo!“ fra styrmanden bragte ham til sig selv igjen.

Om aftenen skyndte han sig til missionshuset for at berette om denne besynderlige tildragelse, og at han havde faaet en hyre saa god, som han aldrig havde drømt om. Og indtrykket fra denne tildragelse blev et vendepunkt i den unge mands liv til velsignelse baade for ham selv og andre.

Bogstavgaade.

1 2 3 4 er en planet. 2 3 er et stuyt-merke.
4 5 6 7 finder du paa et stib. 1 2 3 6 5 er et pigenavn. 7 6 8 7 9 er en by i Frankrig. 5 8 6 4 2 og 9 4 2 6 2 4 var to profeter. 2 5 6 var en by i Palæstina. 8 6 4 9 og 4 2 3 2 er to pigenavne. 4 2 3 4 5 6 7 8 9 er en by i Frankrig.

J. D. L.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 36.

To skaalpund er et kilogram.